

4. adventna nedelja – leto B

Glej, spočela boš in rodila sina

Tisti čas je Bog poslal angela Gabriela v galilejsko mesto Nazaret k devici, zaročeni z možem, ki mu je bilo ime Jožef, iz Davidove hiše, in devici je bilo ime Marija. Angel je vstopil k njej in rekel: »Pozdravljena, milosti polna, Gospod je s teboj!« Pri teh besedah se je vznemirila in premišljevala, kakšen pozdrav je to. Angel ji je rekel: »Ne boj se, Marija, kajti našla si milost pri Bogu. Glej, spočela boš in rodila sina, in daj mu ime Jezus. Ta bo velik in se bo imenoval Sin Najvišjega. Gospod Bog mu bo dal prestol njegovega očeta Davida in kraljeval bo v Jakobovi hiši vekomaj; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.« Marija pa je rekla angelu: »Kako se bo to zgodilo, ko ne spoznam moža?« Angel ji je odgovoril: »Sveti Duh bo prišel nadte in moč Najvišjega te bo obsenčila, zato se bo tudi Sveto, ki bo rojeno, imenovalo Božji Sin. Glej, tudi tvoja sorodnica Elizabeta je spočela sina v starosti; in to je šesti mesec njej, ki so jo imenovali nerodovitno. Bogu namreč ni nič nemogoče.« Marija pa je rekla: »Glej, dekla sem Gospodova, zgodi se mi po tvoji besedi!« In angel je šel od nje. Lk 1,26-38

Človeški strahovi in Božja moč

Mogoče se nam zdi, da je Božje oznanjenje Mariji nekaj izven vsakega človeškega reda in se nam nič podobnega ne dogaja. Vseeno se skušajmo ustaviti pri tej misli. **Kaj Marija dejansko doživlja?** Po angelu sliši Božji glas. **V sebi doživlja strahove, ki prebujajo vprašanja in ugovore na Božje povabilo.** Ne da prav svojemu strahu, sprejme Božje povabilo in ga v celoti uresniči v svojem življenju.

Današnji evangelij govori tudi o **Zahariju**. Tudi on je doživel Božji obisk. A pri njem poleg Božjega glasu in človeških strahov očitno nastopi **tudi hudičev glas, ki v njem zbudi dvom nad Božjo močjo**. Ker je temu glasu podlegel, je onemel. Lahko bi rekli, da je spregovoril šele, ko je v njem dozorelo spreobrnjenje in je v globini sprejel Božji načrt.

Če tako gledamo na Božje delovanje v posebnih Božjih izbrancih, lahko vidimo, da je del tega tudi v našem življenju. **Tudi v nas se spopadajo trije glasovi.** Bog nas vsak dan vabi po tem, ko v nas prebujajo Božje misli, da mu sledimo. V nas se prebujajo najrazličnejši strahovi, hudič pa podtika dvome, nezaupanje in različne misli, ki nas odvrta od Božjega načrta. Torej smo na nek način vsi deležni Božjega oznanjenja, povabljeni smo, da v sebi v polnosti upodobimo Božjega otroka in premagujemo človeške strahove ter hudičeve skušnjave. **Adventni čas je torej čas, ko se z Marijo lahko še bolj zavemo te notranje drame in se odpremo Božji moči. Poglejmo, kaj se je z Marijo v tej drami dogajalo:**

- Najprej jo je bilo strah nečesa popolnoma novega:
- - Strah jo je misli, da bo postala bo Božja mati, saj temu ni kos.
- - Strah jo je načina, ki si ga je Gospod pri tem zamislil.
- Lahko si predstavljamo, da so bili to le začetni strahovi. Naslednjih je bilo še veliko:
- - Strah jo je, kako bo to sprejel njen zaročenec Jožef.
- - Gotovo se boji, kaj bodo rekli ljudje in kako jo bo Bog obvaroval smrti zaradi nezakonskega otroka.
- - Strah jo je, kako bo zavarovala otroka pred tistimi, ki mu strežejo po življenju.
- - Strah jo je bilo za sina, ko je videla, kako narašča sovraštvo in odpor do njega.
-

Tudi Zaharija se je prestrašil. A razlika med njima je bila v tem, da je Marija Bogu zaupala, Zaharija pa na besedo ni verjel in ni zaupal. Božja tolažba je vedno ista. Bog zagotavlja, da bo

tako ali drugače nad izbrancem ves čas Njegova moč, moč Najvišjega, ki mu bo pomagala izpolniti nalogo, ki jo je Bog v življenju zaupal.

Prepričan sem, da Bog želi, da se neprestano sprašujemo, kaj od nas pričakuje. Tako kot v tistih dneh, tudi danes prihaja med nas s svojimi poslanci in tudi po nas hoče prinašati svetu odrešenje. **Odprimo se temu Božjemu obisku še posebej v teh prazničnih dneh, da božič ne bo le spomin, ampak tudi ponovno rojstvo Boga v nas.** V teh dneh ne bo odveč če se srečamo s svojimi strahovi in se odpremo Bogu, da jih v nas razblini. Poglejmo, mar niso naši strahovi še kako podobni tem, ki jih je doživljala Marija! Pa tudi povabilo je zelo podobno, pa če se sliši še tako čudno. Nismo poklicani, da postanemo Božja mati, poklicani pa smo, da v sebi v polnosti uresničimo podobo Božjega otroka, podobo, ki si jo je o nas zamislil Bog sam.

Pri tem nas je pogosto strah novosti, tako kot Marijo. Pomislimo, ali se v strahu izmikamo nalogam, spremembam, ki bi jih morali v življenju, mogoče kljub letom narediti. Otepamo se novih načinov, novih poti, na katere nas Bog vodi. A Bog vedno preseneča in njemu bomo lahko zvesti le, če strahove pred novim vedno premagamo.

Strah nas je tudi, kaj bodo rekli naši najbližji in prav tako, kakšni bomo izpadli pred drugimi. Pogosto je strah upravičen, saj nas zaradi zvestobe Bogu pogosto ne bodo sprejeli.

Nazadnje nas je vedno strah, ali bomo sploh zmogli, ali se ne bomo le osmešili.

Strahovi so popolnoma na mestu. **Če nas ni strah, pomeni, da smo mrtvi. Strahovi so in zaradi njih je tudi Božja tolažba.** Odprimo se torej Božjim spodbudam in nagovorom v teh dneh, soočimo se s strahovi in **odgovorimo nanje z Marijo: Glej tvoji služabniki smo, naj se zgodi po tvoji besedi in v tvoji moči!**